

Arrest

nr. 163 225 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 januari 2007 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 4 februari 2016.

1.2. Nadat een schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, in Kandahar geboren te zijn en Pashtoun van origine te zijn. Sedert elf jaar woonde u in de provincie Nangarhar. Uit vrees vervolgd te worden door de broers van uw vader in het kader van grondconflict ontvluchtte u Afghanistan en vroeg u op 10 januari 2007 in België asiel aan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaarde herkomst uit en verblijf in Kandahar en Nangarhar en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsvrees die u in deze regio's opdeed en weigerde u op 11 april 2007 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest van 11 juni 2009 de beoordeling van het CGVS en kende u evenmin een beschermingsstatuut toe.

U diende een nieuwe asielaanvraag in op 9 augustus 2012. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot op 16 augustus 2012 om uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Een derde maal verklaarde u zich vluchteling op 10 februari 2014, waarbij u uw initiële asielrelaas herhaalde. U voegde eraan toe dat uw neef drie jaar daarvoor vermoord werd en dat u van zijn dood beschuldigd werd. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u een kopie van een arrestatiebevel uitgevaardigd door het politiecommissariaat van het district Daman, een kopie van een arrestatiebevel uitgevaardigd door de Taliban, een bij de rechtbank geregistreerde getuigenverklaring omtrent uw identiteit en verblijf in Afghanistan, vier medische attesten en de vertaling van eerder neergelegde krantenartikelen neer. Het CGVS nam op 23 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Bij een controle door de Belgische autoriteiten op 27 januari 2016 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem (CIV) waar u op 28 januari 2016 een vierde asielaanvraag heeft ingediend. U verwijst nogmaals naar de asielmotieven die u eerder heeft ingeroepen en voegt er aan toe dat uw broer in 2014 werd vermoord door leden van uw familie. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar ook u dreigt te worden gedood. Zelf legt u geen documenten neer. Op 10 februari 2016 heeft uw advocaat nog medische attesten met betrekking tot uw mentale problemen naar het CGVS doorgestuurd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de

Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Zo dient te worden vastgesteld dat u halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde herkomst uit Afghanistan. Al tijdens het gehoor georganiseerd in de fase van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag werd u herhaaldelijk aangemoedigd om de ware toedracht te kennen te geven omtrent uw verblijfplaatsen en -omstandigheden voor uw komst naar België. U werd tijdens dat gehoor door het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U volhardde evenwel in de verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS 2/4/2014 p.4). Ook nu kan niet anders dan worden vastgesteld dat u nog steeds geen zicht wenst te bieden op uw herkomst.

Wat uw verklaringen over het grondconflict en de moord op uw broer betreft, dient opgemerkt te worden dat het CGVS en de RvV in uw eerste asielprocedure besloten dat er aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Dat u in uw huidige asielaanvraag dezelfde asielmotieven herhaalt en bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van uw initiële asielrelaas, kan noch het geloof in uw asielmotieven noch het geloof in uw verklaarde verblijf in Afghanistan herstellen. U legt geen stukken neer die de appreciatie van het CGVS zouden kunnen weerleggen.

Wat betreft de medische attesten die op 10 februari 2016 door uw advocaat werden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat in deze documenten afwisselend wordt gesteld dat u lijdt aan PTSD of aan een depressie. Er is sprake van slapeloosheid, sociaal isolement en van het feit dat u zich "verloren" voelt. Er moet opgemerkt worden dat dergelijke depressie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De in de medische attesten opgenomen informatie omtrent uw identiteit, verblijfplaatsen en asielrelaas zijn bovendien integraal gebaseerd op uw verklaringen waardoor ze geen bewijswaarde genereren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat uw verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht, schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en schending van artikel 4, eerste lid van de kwalificatierichtlijn, voert verzoeker aan dat zijn kwetsbare situatie, gezien hij lijdt aan ernstige psychische problemen, en de verslechterde situatie in Afghanistan nieuwe elementen zijn die nog niet werden onderzocht door het CGVS en die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Het valt verzoeker op dat er *in casu* niet wordt gesteld dat een persoon met de kwetsbaarheid van verzoeker veilig is in Afghanistan. Meer nog in de COI-focus en andere documenten waarop verwerende partij zich baseert, wordt met geen woord gerept over mensen met een ernstige psychische aandoening. Hij stelt dat de tegenpartij in de bestreden beslissing nalaat om aan hem op duidelijke wijze aan te geven waarom dezelfde documenten in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet zouden uitmaken. Verwijzen naar de mogelijkheid om een medische regularisatieprocedure op te starten, stelt luidens verzoeker de verwerende partij niet vrij van de noodzaak met zijn persoonlijke situatie, waaronder zijn medische en psychische gesteldheid, rekening te houden en over te gaan tot een analyse van de door hem neergelegde nieuwe documenten. Verzoeker vervolgt dat het overigens niet aan hem toekomt om in het kader van zijn "tweede" asielaanvraag elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van de tegenpartij in het kader van de vorige asielaanvragen. Tegenpartij diende de door verzoeker ingeroepen eigen asielmotieven te analyseren.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het EHRM en de artikelen 4, lid 3 en 20, lid 3 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn ter adstructie van zijn argumentatie dat er rekening diende te worden gehouden met zijn specifieke kwetsbaarheid. Hij benadrukt dat hij een man is met zeer duidelijke en ernstige psychische klachten (PTSD en ernstige depressie), die al jarenlang in begeleiding is bij psychologen en psychiaters en is de mening toegedaan dat hiermee geen rekening werd gehouden. Er werd immers louter geargumenteed dat medische problemen geen verband zouden houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker hekelt dat enkel gesteld wordt dat hij een medische regularisatie moet aanvragen en stelt zichzelf de vraag of er geen kwetsbaarheid meer is indien deze ook binnen een andere procedure zou vallen? Dat is volgens hem een uitholling van het recht op internationale bescherming, zeker gelet op de zeer strenge beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake 9ter-verzoeken, zoals ook *in casu* blijkt. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar rechtspraak van deze Raad waarin bevestigd wordt dat medische stukken niet zomaar genegeerd kunnen worden en waarbij werd overgegaan tot vernietiging van een beslissing tot weigering inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag, motiverend dat de betrokken asielzoeker gehoord diende te worden gelet op de nieuwe, neergelegde medische stukken. Verzoeker verwijst verder naar een analyse van de rechtspraak van deze Raad die het BCHV maakte waaruit blijkt dat de RvV in bepaalde situaties van oordeel is dat het neergelegde medisch getuigschrift – en aldus ook het kwetsbaar profiel – niet (voldoende) in overweging is genomen bij de beoordeling van het asielrelaas door het CGVS. Verzoeker besluit hieruit dat het niet zorgvuldig is de bijgevoegde medische attesten naast zich neer te leggen en verwijst naar een onderzoek van de organisatie Forced Migration waaruit blijkt dat PTSD en andere psychische problemen in Afghanistan niet behandeld worden, en dat terugkeer psychologisch zeer zwaar is. Bovendien, zo stelt verzoeker, dient er rekening te worden gehouden met de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties op grond van artikel 4, 1ste lid van de Kwalificatierichtlijn.

In een tweede middel, afgeleid uit een manifeste appreciatiefout en de schending van het non-refoulementbeginsel, artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal, ondanks de bewoordingen van de wet, niet overgaat tot het op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het is voor verzoeker duidelijk dat geen onderzoek werd gedaan naar het risico dat verzoeker loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Meer nog, er werd nooit onderzoek gedaan naar de veiligheidssituatie in Afghanistan voor verzoeker, daar men de afkomst van verzoeker uit Afghanistan niet geloofwaardig acht. Het CGVS gelooft niet dat verzoeker in Afghanistan verbleven heeft, en heeft dus nooit nagegaan of het in dat land veilig is voor verzoeker. Gelet op deze omstandigheid, schendt de bestreden beslissing overduidelijk het non-refoulementbeginsel. Nergens werd enig onderzoek naar de veiligheidssituatie in Afghanistan voor verzoeker gevoerd. Nogmaals wijst verzoeker op zijn kwetsbaarheid, waar geen enkele rekening mee werd gehouden. Geen enkel woord in het administratief dossier wordt gewijd aan de risico's voor psychisch zieken. Verweerder had volgens verzoeker, indien hij zelf het onderzoek niet zou kunnen doen, contact moeten opnemen met de DVZ alvorens een advies te geven over direct of indirect refoulement. Verweerder verzaakt aan haar wettelijke verplichting, door de verantwoordelijkheid over de risico's bij terugkeer af te schuiven op de dienst vreemdelingenzaken.

Verder verwijst verzoeker naar en citeert hij uit allerhande rapporten en artikelen aangaande de gezondheidsvoorzieningen in Afghanistan, die ontoereikend zouden zijn, en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, die de laatste jaren enorm verslechterd is.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet en volhardt in zijn herkomst uit Afghanistan. Hij voegt daaraan toe dat zijn broer in 2014 werd vermoord door leden van zijn familie (adm. doss., stuk nr. 4, "schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag").

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 april 2007, weigeringsbeslissing die bevestigd werd in het arrest nr. 28 589 van 11 juni 2009 van deze Raad, omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn recente herkomst uit Afghanistan. Daar verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België, verkeerden zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin verzoeker daadwerkelijk voor zijn aankomst in België leefde evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die verzoeker ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van zijn relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte verzoeker bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag (beslissing CGVS van 23 april 2014 en gehoor 2 april 2014) werd verzoeker herhaaldelijk aangemoedigd om de ware toedracht te kennen te geven omtrent zijn verblijfplaatsen en de omstandigheden voor zijn komst uit België. Uit deze beslissing blijkt tevens dat in wezen niet wordt getwijfeld aan verzoekers Afghaanse nationaliteit.

2.4.2. Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker medische attesten neer met betrekking tot zijn mentale/psychische problemen.

2.4.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van

8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn recent verblijf in Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn beweerde afkomst, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke kwetsbaarheid gelet op zijn psychische problemen (verzoeker legt ter staving hiervan medische attesten neer), ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen die er op wijzen dat de Belgische asieldiensten geen rekening zouden hebben gehouden met de mentale toestand van verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er namelijk op in de bestreden beslissing dat verzoeker voor zijn medische elementen gebruik kan maken van de procedure 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt bovendien vast dat aan verzoeker een Afgaans paspoort werd afgeleverd door de Afgaanse ambassade in Brussel op 14 november 2011 en uit het bevel om het grondgebied te verlaten (13septies) toegevoegd aan het administratief dossier (stukken van de Dienst Vreemdelingenzaken) blijkt dat hij reeds verschillende procedures 9ter heeft ingediend. Tegen de afgewezen beslissingen 9ter werd beroep aangetekend bij de Raad (arresten: 58 762 (afstand niet verschenen); 88 930 (geen vraag tot horen); 92 846 (geen vraag tot horen); 117 081 (laattijdig)).

Verzoekers asielaanvraag werd, conform de door verzoeker opgeworpen wetgeving, individueel benaderd waarbij de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de individuele elementen aangebracht door verzoeker.

Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen in het kader van zijn vorige drie asielaanvragen, dat verzoeker over afdoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker stelde telkenmale alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of die een mogelijke verklaring kunnen zijn waarom verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt waar hij vandaan komt in Afghanistan. Ook uit zijn "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag" in het kader van huidige asielaanvraag blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn vierde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker bijgevolg niet aan dat er met zijn psychische problemen geen rekening werd gehouden. Verzoeker voert dan ook geen gegronde middelen aan. De Raad ziet overigens niet in hoe een verduidelijking van de term "kwetsbare persoon" in artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet *in se* geschonden kan zijn.

Uit de door verzoeker neergelegde Belgische attesten aangaande zijn psychische toestand, kan verder worden afgeleid dat verzoeker in België medisch opgevolgd wordt door psychologen. Waar in een aantal attesten melding wordt gemaakt van klachten die compatibel zijn met een post-traumatisch stresssyndroom die gelieerd zouden zijn met problemen die verzoeker in het verleden zou hebben gekend, stelt de Raad vast dat deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststelling met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekers psychische problemen, zodat de medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de door hem aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Voor wat betreft de psychische problemen op zich en het voorgehouden gebrek aan medische verzorging in Afghanistan, herhaalt de Raad dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, zoals hij reeds eerder deed. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)".*

In de mate verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten, alwaar verzoeker *in casu* in gebreke blijft gelet op het feit dat hij nog steeds geen zicht biedt op zijn recente herkomst.

2.4.5. Waar verzoeker nog laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ondanks een verplichting opgelegd door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, kan hij worden bijgetreden.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te

beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In casu blijkt enerzijds uit de bestreden beslissing echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel en levensomstandigheden en in wezen zijn mogelijke status (nationaliteit) elders.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers Afghaanse nationaliteit en blijkt uit het administratief dossier dat hij zelfs in het bezit is (geweest) van een Afghaans paspoort. Ook in het bevel om het grondgebied te verlaten (13 septies) wordt duidelijk gesteld dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Uit de verklaringen van verzoeker en de verschillende beslissingen naar aanleiding van de vier asielaanvragen heeft verzoeker nooit gesteld dat hij problemen heeft gekend met de Afghaanse autoriteiten en heeft hij geen gegronde vrees voor vervolging aangetoond voor wie dan ook.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: *“Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”* (eigenonderlijning) De Raad kan enkel vaststellen dat de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet onder andere bepaalt dat de commissaris-generaal *“oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement”*, wat in casu niet gebeurd is. De commissaris-generaal beperkt zich immers dienaangaande tot de motivering dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit “naar uw land van herkomst” geen schending uitmaakt van het non-refoulement, zonder dat hij onderzoek gepleegd heeft naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en zonder dat wordt nagegaan of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu uit het bevel blijkt dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken niet twijfelt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 februari 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS